

34(094-5)
(497-1)

ОБЕИ ИНВЕНТАР бр.
ГОД.

~~2729~~
12

~~471~~

Поштарина плаћена.

Год. XVIII

НОВИ САД 15. XII. 1938.

Број 12

Годишња претплата Д. 120.

Лист излази месечно.

ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА

КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

XVIII

1938

ВЛАСНИК И УРЕДНИК:

Др. НИКА Ј. ИГЊАТОВИЋ
СУДИЈА КАСАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржај: 261 Земљораднички дуг (2%). — 262 Повнављање доказа. Саслушање странака. Позивање на призив и ранију ревизију. — 263 Поновљење доказа. — 264 Посебна имовина. — 265 Ниже помоћно особље. Придржање права на берива. — 266 Тумачење тестаента. Ефективна служба. — 267 Одговорност родитеља за обавезе синовљеве. — 268 Нападање тестаента. — 269 Пуномоћ за примање мен. обавезе. — 270 Исправка земљ. књиге. — 271 Почетак рока за правни лек. — 272 Ревизија у спојеним парницама. — 273 Забрана скупљања наружбина. — 274 Снижење тужбе на парн. трошак. — 275 Надлежност за решење о издржавању небрачне деце. — 276 Привр. супруж. издржавање. — 277 Побиање исплате по Стеч. закону. — 278 Извршни закон (§ 132) и наредба бр. 4420/918. — 279 Намера на убиство. — 280 Материјални стицај. — 281 Силовање. — 282 Пуномоћ за отуђење некретнине.

ШТАМПАРИЈА ДУШАНА ЧАМПРАГА И ДРУГА НОВИ САД

СПИСАК

јавних бележника на подручју Апел. суда у Новом Саду.

I. НОВИ САД: Др. Бранко Николић; Др. Милан Секулић;
Др. Душан Орешковић; Др. Миливој Драгомировић.

ЖАБАЉ: Др. Коста Мајински.

ТИТЕЛ: Др. Лаза Рогулић.

СТ. БЕЧЕЈ: Др. Ђорђе Дебељачки; Др. Љубомир Поповић.

БАЧКА ПАЛАНКА: Др. Милорад Завишић.

II. СУБОТИЦА: Др. Радивој Миладиновић; Др. Стјепан Матијевић; Др. Светозар Огњанов; Божидар Ристић.

БАЧКА ТОПОЛА: Лука Богдановић; Сима Поповић.

СЕНТА: Др. Миливој Лолин; Др. Иван Загорица; Др. Марко Петровић.

III. СОМБОР: Др. Ненад Бугарски; Др. Урош Трбојевић; Др. Иван Абрамовић.

КУЛА: Др. Душан Јојкић.

АПАТИН: Др. Милан Вакањац.

ДАРДА: Др. Тодор Андрић.

ОЦАЦИ: Др. Владимир Глазер.

IV. ПЕТРОВГРАД: Др. Тоша Рајић; Др. Тодор Поповић; Др. Алекса Радовић.

НОВИ БЕЧЕЈ: Стеван Јаношевић.

ЈАША ТОМИЋ: Др. Бранислав Поповић.

V. ВЕЛ. КИКИНДА: Младен Веселиновић; Др. Мирко Пеић.

НОВИ КНЕЖЕВАЦ: Др. Михајло Поповић.

VI. ПАНЧЕВО: Др. Светислав Михајловић; Др. Игњат Михајловић

КОВЧИЦА: Др. Душан Матановић.

ПЕРЛЕЗ: Нико Деднал.

АЛИБУНАР: Др. Јован Радаковић.

VII. БЕЛА ЦРКВА: Др. Сретко Шинжар.

ВРШАЦ: Љубомир Петровић; Др. Стеван Николајевић.

КОВИН: Др. Ника Ђурић.

УЉМА: Драгомир Аксентијевић.

покретања ове парнице, то се ове околности имају узети у обзир у парници. Услед тога разлагање тужитељево у погледу долозности поступка тужене I. реда није основано.

Како је Апелациони суд на установљено чињеничко стање правилно применио и материјално право, када је изрекао да у конкретном случају нема места развргнућу заједнице путем јавне дражбе, јер је сувласнички део II. III. и IV. редно тужених оптерећен правом плодужитка I редно тужене, а подела у природи да није могућа, то је ревизиона молба тужитељева у погледу главне ствари неоснована.

Но, неоснована је ревизиона молба тужитеља и у погледу изреке о парничним трошковима јер је тужитељ с тужбом одбијен, па је према томе дужан да сноси све парничне трошкове висину којих је Апелациони суд правилно одмерио, јер је др. Р. у призивном поступку отказао пуномоћ туженој, те се сав призивни трошак има исплатити на руке др. К. Л. дакле и онај део који би припадао др. Р.

Услед изложеног ваљало је ревизиону молбу тужитељеву као неосновану одбити.

Одговор тужене ваљало је одбацити, јер је приспео овом ревизионом суду тек 18 јуна 1938 године дакле по истеку законског рока од 15 дана пошто је правозаступник тужене рсхење овог суда од 20 маја 1938 године са II примерком ревизионе молбе гласом доставнице примио дне 28 маја 1938 године.

Нови Сад, 22 јуна 1938 године.

* * *

По неспорном стању ствари, тужитељ је пре покретања парнице повлао свога сувласника, I. редну тужену, да пристане, да се раскине имовна заједница у погледу куће, на којој тада још није било укњижено право плодуживања. I. редна тужена је замолила тужитеља, да јој дозволи неко време за размисљање. Ово време је I. редна тужена искористила на то, да свој део куће, уз одобрење сирочадског стола, препише на своју мл. децу, задржавши себи доживотно право уживљења,

Истина, да се имовна заједница не може путем дражбе раскинути у невреме — какво се по судској пракси има сматрати, када је на дотичну некретнину укњижено плодоуживање — али на ово правно правило се не може с успехом позвати онај сувласник, који је сам својим делом проузроковао то невреме у намери, да тиме спречи другог сувласника, да се користи својим постојећим правом на тражење укидања имовне заједнице. Овакво вршење права значило би злоупотребу права. Мишљења смо да је тужби требало места дати.

261.

Та одредба из става 11 чл. 3 Уредбе од 23-XI-1933, да се дуг, ако га земљорадник раније исплати, има снизити са 20% за сваку скраћену годину, — значи толико, да се преостали износ главнице, који би остао сваке године после исплате појединог obroка, снижава за 20% а.

(Кс. у Н. Саду, Рев. II 295-1937).

Ревизија тужене се делимично уважава, те се привна пресуда делимично мења, и тужена осуђује да је дужна тужитељу издати брисовну дозволу, односно трпети, да се у њезину корист укњижено заложно право решењем средског суда у Новом Саду као земљ. књижном суда од 30-V-1932 број 5004/32 у земљ. књижном ул број 396 општине Пашићево за главницу од 95.000 динара делимично брише за износ од 92.847 динара, док преко те своте укњижено заложно право остаје.

У осталом делу привна се пресуда одобрава.

Тужена се осуђује да плати тужитељу у име трошка ревизионог поступка 1650 динара, словима хиљаду шестопедесет динара за 15 дана под претњом принудног извршења.

Разлози: У својој ревизији тужена напада привну пресуду на основу разлога из тач. 4 § 597 Грпп.

Повреду материјалног права налази тужена у томе, што је привни суд по тач. 11 чл. 3 уредбе о заштити земљорадника од 23-XI-1933 признато тужитељу право,

да од дужног дуга приликом исплате одбије 24%, дочим би имао право одбити око 16%, тачно 15.92%.

Ова је жалба основана.

У ст. 11 чл. 3 наведене уредбе се каже, да земљорадници могу своја дуговања исплатити и у краћем року, него што је предвиђено у ставу 1 истог члана. У том случају за сваку скраћену годину преостали износ дуговања снижава се за 2%.

Ако дужник плати цео дуг већ пре прве рате, онда преосталог износа и нема, а само се преостали износ за сваку скраћену годину има смањити за 2%, а не цела главница за толико пута по 2%, колико је година раније плаћено.

А не може се узети ни то, да се сваки оброк смањује за толико пута по 2%, колико је година који оброк раније плаћен, јер би тада опрост износио далеко преко 24% од целе главнице, ако се дуг одмах плати.

Зато смисао наведене одредбе не може значити друго, него, да се преостали износ главнице који би остао сваке године после исплате појединог obroка снижава за 2%.

У годишњим obroцима предвиђеним по ст. 1) наведене уредбе садржана је и попречна камата од 6.02%.

Како у првој години плаћа дужник свега 6%, који нису доста ни за покриће попречне камате од 6.02%, то после исплате тога obroка остаје дуг од 100 динара.

Друге године износи оброк 6.75%. Камата на осталих 100 дин. дуга је 6.02%, у првој години није плаћена ни цела камата већ за 0.02% мање; зато се од ове друге од 6.75% има одбити најпре камата од 6.02% више 0.02% остатка из прве године то иде свега на камату у другој години 6.04%, па кад се то одбије од плаћене рате од 6.75% онда остаје за плату главнице у тој години 0.71 динара, па одбивши ту отплату од дуга из прве године који износи 100 динара, онда је преостали износ дуга у другој години 99.29 динара.

На тај начин имају се израчунати преостали износи за сваку годину.

Од сваког тог преосталог износа има се сада одбити 2%, што чини око 16% од целе главнице.

Није спорно, да је тужитељ 3-VIII-1934 платио свега 92.847 динара.

Цео дуг пак по оба рачуна је тада износио 92.222 и 24.800 динара, свега 117.002 динара.

Од тога је тужитељ могао одбити 16%, шта износи 18.723 52 динара, а требало је по томе платити 98.298.48 динара, дакле је мање платио 5.451.48 динара.

Како хипотека износи 95 000 динара с. п. п. то Касациони суд није могао одредити брисање целе хипотеке.

А није могао одбити ни тужбу, зато што није дуг у целини измирен, већ је морао судити да се хипотека брише само за толико, колико је дуг плаћен.

Одлука о парничним трошковима се оснива на §§ 143 и 152 Грпп.

Нови Сад, 29 августа 1938 године.

Види: XVIII 131.

262.

I. §§ 582 у 592 Грпп не наређују, да призивни суд у случају поновљења доказа мора поновити баш све доказе изведене у првостепеном поступку. — II. Доказ са слушањем странака по §-у 467 Грпп супсидијарне је природе, који суд може сровести само онда, ако није дошао до уверења о истинитости или неистинитости чињеница важних за одлучивање. — III. Разлоге изнесене у призивном одговору и у првој ревизији — на које се молилац ревизије позива у ревизији, — ревизиони суд по бр. 2 §-а 600 у вези са §-ом 598 Грпп. не може узети у обзир, јер се у разматрање могу узети само они разлози, који су садржани у ревизијском писмену.

(Сто Седморице у Загребу, бр. Рев. 191-1938).

263.

Призивни суд може отступити од утврђења I. ст. пресуде само онда, ако у призивном поступку понови — евентуално и допуни — доказе изведене пред првим судом. Без овога не сме отступити од утврђења првостепене пресуде. Ако то ипак учини, повређен је пропис из §§ а 582 и 592 Грпп. па настаје бишни недостатак (бр. 2 §-а 597 Грпп.) у призивном поступку, који је спречио, да се спорна ствар исцрпно претресе и темељно оцени (Сто Седморице у Загребу, Рев. 664-1937.)

264.

Поклон које женска добије приликом верења и свадбе, чини посебну имовну њезину.

(Кс. у Н. Саду, Н. Г. 962-1934)

265.

I. Лице које иначе спада у ред нижег помоћног особља, не може се сматрати вишим помоћним особљем само зато, што је повремено замењивало књиговођу. — II. Службопримац који приликом одласка из службе, дакле у доба када већ више није било притиска економски јачега службодавца, није задржао за себе право на отплатину, касније не може тражити отплатину, и ако би иначе по законским приписима имао право на њу.

(Кс. у Н. Саду, Рев. II. 879-1936.)

Касациони суд у Новом Саду укида пресуде нижих судова и ствар враћа парничном суду I степена и упућује тај суд да настави расправљање а потом донесе нову одлуку.

Образложење: Против другостепене пресуде, која је преиначила првостепену и тужби места дала поднела је ревизију тужена.

Тужена тврди, да је призивни суд повредио формално право, када се је уопште упустио у разматрање призива јер, да је требао призив одбацити, пошто исти

нема формалности, прописане у § 565 т. 3 Грпп. јер није прописно означена нападнута пресуда.

Та жалба тужене не стоји, јер из призива се види, против које је пресуде поднесена будући су у њему назначене странке, предмет и ознака списка.

Даља је жалба тужене, да у призивном поступку има таквих недостатака који су спречили да се правна ствар исцрпно претресе и темељно оцени (§ 597 т. 2 Грпп.), а те недостатке налази у томе што првостепени суд није провео доказе о томе, колико је тужитељица замењивала књиговођу у ком обиму и времену, те јер је узео за установљење чињеничног стања поступак спроведен код административне власти.

Та је жалба основана, јер првостепени суд није могао установити чињенично стање на темељу доказног поступка, проведеног пред административном власти, већ је морао у свом делокругу провести доказни поступак и на темељу истог установити чињенично стање, установивши тачно делокруг, извести правни закључак, да ли се тужиља имала сматрати вишим помоћним особљем у смислу § 324 закона о радњама, те да ли јој према томе припада отпавнина у смислу § 333 закона о радњама.

Међутим и пре тога ће првостепени суд имати утврдити, да ли је тужиља приликом одласка из службе од тужене изјавила туженој да задржава за себе право на отпавнину, дакле у доба када већ више није било притиска економски јачег службодавца, па у случају да није задржала, тада јој иста ни не припада, и ако би иначе имала по законским прописима право на њу.

Надаље, у колико је за себе задржала право на отпавнину, имаће тачно установити, које је послове вршила као самостални намештеник, а које опет у замењивању осталих и којих службеника банке, те да ли трајно или само повремено.

Пошто тако има недостатака, да се ова правна ствар исцрпно претресе и темељно оцени то је ваљало у смислу

§ 604 Грпп укинуги обе ниже степене пресуде и спорну ствар вратити првостепеном суду, да након у горњем правцу установљеног чињеничног стања поново о ствари одлучи при том узме у обзир и трошкове ревизионог поступка.

Нови Сад, 7 септембра 1938 године.

266.

1. Тестамент се само онда може тумачити, ако изјаве дате у њему нису потпуно јасне; а ако је његова садржина јасна и не даје никакве сумње у погледу воље тештаторове, тада не постоји ни потреба, а ни право суда да тумачи погледну вољу. — II. Под фактичном и ј. ефективном службом има се разумети стварно вршена служба код тештатора, а време проведено на војној, ратној служби, не може се сматрати фактичном службом код тештатора.

(Кс. у Новом Саду, Рев. II. 114-936).

Касациони Суд ревизиону молбу тужитеља не уважава нападнуту пресуду Апелационога Суда одобрава; обезује тужитеља да туженој I реда М. А. П. рођ III. у року од 15 дана под претњом принудног извршења плати у име ревизионог трошка 1230 динара.

Из образложења: Разлози ревизије нису основани.

Тестамент се само онда може тумачити ако изјаве дате у њему нису потпуно јасне; а ако је његова садржина јасна, те не даје никакве сумње у погледу воље тештаторове, тада не постоји ни потреба а ни право суда да тумачење последње воље.

У датом случају тештатор је у свом тестаменту рекао:

„Свима оним мојим чиновницима као и намештеницима и слугама који су у мојој смрти били у фактичној служби и који су стално беспрекорно (непотребно испуштено) без прекида служили код мене или код мог поклоца преко десет година, за случај, да без своје кривице

буду отпуштени из службе, или да се онеспособе за рад, доживотно има се дати ова пензија: а после службе од навршених десет година $\frac{1}{4}$ новчане вредности њихових укупних берива;

Примењује се да се овде увек има разумети непрекидно фактична служба“.

Та изјава завештачева да ће мировину добити само они који су „непрекидно и фактично“ били у његовој служби 10 година потпуно је јасна, јер она као услов за стицање права на пензију међу осталим тражи „непрекидну и фактичну“ т. ј. ефективну стварно вршену службу код тестатора, а време проведено на војној, ратној служби, не може се сматрати фактичном службом код тестатора.

Да је намера и воља тестаторова била та да се и ратно време урачунава у ефективну службу код њега, то би он који је тестаменат градио баш за време рата, тој својој вољи и дао израза тим пре што урачунавање ратне службе у ефективну службу код завештача стоји у противности са јасном одредбом тестамената. Међутим тестатор не само, да није дао израза тој и таквој својој вољи, него је пензију баш везао за непрекидну и стварну ефективну службу код њега.

Та околност што је тестатор за време рата тужитељевој жени давао помоћ, та, без правне обвезе дата помоћ или милостиња, не може имати утицаја на јасно изражену вољу тестаторову у самом тестаменту.

Из речи тестаторових „код мене или мог пок. оца“ не може се закључити да је тестатор хтео обвезати своје наследнике да се и оно време које су поједини намештеници и у служби код исти провели урачуна у време за које се има пензија истима давати, према томе и код тужитеља се време т. ј. од 11 октобра 1921 до 12-1-1929 у пензију урачунати не може.

Како поред оваквог правног становишта Касационог суда, тужитељ нема потребних 10 година непрекидне и ефективне службе код тестатора, то се ревизиони суд ни не

упушта у растатрање тога питања да ли је тужитељ неко време био надничар и да ли се време, проведено у том својству може урачунати у пензију или не, јер већ одбијањем ратних година тужитељу недостаје одређено време службе.

Пошто према томе не предлеже ревизијски разлози из § 597 т. 3 и 4 Грпп. ни за преиначење призивне преуде а ни разлози ништавости, ради којих би се иста имала по службеној дужности укинута, ваљало је исту потврдити.

Трошак ревизијски досуђен је по § 152 и 143 Грпп. Нови Сад, 10 маја 1938 године.

267.

Отац је одговоран до висине издржавања за свога сина, само онда, ако овај привређује у очевом газдинству.

(Кс. у Н. Саду, Н. Г. 737-934.)

Касациони суд услед ревизије другореднога туженога пресуду призивнога суда у погледу другореднога туженога преиначује и осуђује тужитеља да овом туженом плати у року од 15 дана под претњом оврхе 160 динар првостепених, 160 динара призивних и 230 динара ревизионих трошкова.

Разлози: Тужитељица је у тужби навела да је против туженога била покренула парницу ради издржавања ванбрачног детета Ј., које је рођено из њенога ванбрачнога односа са туженим. У тој ранијој парници тужени је признао, да је отац детета, те су склопили били поравнање у смислу којег се тужени обавезао да ће тужитељицу у року од месец дана узети за жену и дете издржавати, после чега је даљи поступак у тој парници обустављен. Како тужени својој обавези из поравнања међутим није удовољио, тужитељица је тражила да се осуди, да је дужан у име издржавања за дете платити месечно 300 динара Како, пак, тужени, који нема

никаква занимања и зараде, живи код оца, тужителица тужи и оца, и тражи да се овај осуди солидарно са прворедним туженим да је ту своту дужан плаћати. Прворедни тужени је у своју одбрану навео, дв је тужба преурањена, јер још није истекао рок од месец дана у којем је требао да се са тужитељицом ожени, а другоредни тужени је навео да отац није дужан издржавати ванбрачно дете свога сина, нарочито не онда када прворедни тужени не живи код њега.

Првостепени суд је дао места тужби против првореднога туженога и осудио га да плаћа месечно 75 динара, док је призивни суд услед призива тужитељева осудио и другоредног туженога, да је досуђену своту дужан плаћати солидарно са прворедним туженим, јер му је син са његовим пристанком довео у кућу тужителицу и тамо са њоме ванбрачно живео.

Ревизији другореднога туженога ваљало је дати места и тужбу према њему одбити, јер је призивни суд као чињеницу установио, која ревизијом од стране тужитељице није нападнута, да је прворедни тужени живео у кући очевој још пре покретања спора свега три месеца и да после тога код оца није живео, па да не живи ни данас. Правни је, пак, пропис, да се отац природнога оца може осудити на издржавање ванбрачног детета свога сина само онда, ако му син код њега живи и у његовом гвсдинству привређује.

Како је тужитељ према другоредном трженом са тужбом одбијем, ваљало га је осудити да плати трошкове спора у све три инстанције у смислу §§ 143 и 152 Грађ. пп.

Нови Сад, 20 августа 1938 године.

* * *

Ово правило се не може протегнути и на друге обавезе, које терете сина.

268.

Тестаменат се може поништити само из оних разлога, који су у тужби ради нападања наведени. Касније наведен разлог може се уважити само онда, ако нападач тестаментна докаже, да му тај разлог у време покретања тужбе није био, ниши могао бити познат.

(Кс. у Новом Саду, Г. 333-1932)

Ревизиону молбу тужителица одбија, а ревизиону молбу тужене I реда Т. Б. П. уважава и у том делу пресуду призивног суда преиначује тако, да одбија тужбу и гледе ове тужене, те пресуђује тужитељице да солидарно плате истој туженој I реда на руке њеног правозаступника у име парничног трошка и то пред првостепеним судом износ од 2670 динара, пред призивним судом износ од 890 динара и пред ревизионим судом износ од 950 динара, коначно пресуђује тужитељице да солидарно плате туженој II реда на руке њеног правозаступника у име ревизионог трошка износ од 850 динара све то за 15 дана под претњом оврхе.

Из образложења: Напротив је ревизиона молба тужене I реда Б. П. Т. основана за то, јер је призивни суд повредио формално и материјално право удољовајући тужби гледе ове тужене а то тиме, што је установио, да је један од тестаментних сведока и то Б. П. М. брат речене тужене, мада тужитељице овај разлог нису одмах у тужби навеле, него истом касније током парнице.

Правно је наиме правило, да се тестаменат може поништити само из оних разлога, који су као такви у тужби ради нападања наведени, јер касније наведен разлог може се уважити само онда, ако нападач тестаментна докаже, да му тај разлог у време поднашање тужбе није био познат. Како тужитељице нису не само то доказале, већ напротив из околности, да је побијани тестаменат код среског суда морао бити проглашен, кашње пак на оставинској расправи вођеној иза покојнице твстаторке про-

читан и свима заинтересованим наследницима протумачен, произлази да су тужитељице већ тада биле у могућности, да дознаду за тај разлог нападања тестаментна.

Из ових разлога било је оправдано ревизиону молбу тужене I реда уважити и судити као горе.

Међутим и мимо горе наведених разлога тужба би се имала одбити већ из формалних разлога, а то за то, што тужитељице нису увукле у парницу све тестаментарне наследнике, како их је и оставински суд својом одлуком од 22 јануара 1929 Број Гн. 12765/1928 био упутио, дакле и оне малолетне наследнике, који су се на оставинској расправи одрекли тестаментарног наследства за корист тужитељица уз накнадно одобрење сирочадског стола, јер овакво одрицање малолетника од свога права а без протувредности не стоје ваљаним ни онда ако га старатељска власт одобри, како то прописује § 113 ал. последње зак. чл. XX из год. 1877.

Расположење овог суда у погледу парничних трошкова оснива се на § 543 Грпп. у вези са §§ 508 и 425 Грпп.

Нови Сад, 20 фебруара 1934 године.

Види: VI. 66.— VII 79.— X 79.— XI 49, 186.— XIII 34, 49, 72.— XV 10.

269.

Писмена лица могу давати пуномоћије за примање меничне обавезе по општим прописима, дакле, како писмено, тако и усмено, како изречно, тако и прећушно, најзад могу дати пуномоћије унапред (за вршење извесних радњи), а могу накнадним одобрењем тих радњи ове признати за своје. (Кс. у Н. Саду, Н. Г. II. 799-1934.)

Касациони суд у Новом Саду ревизију тужитеља уважава, пресуду позивног суда преиначује и обвезује Д. К. да плати тужиоцу солидарно са туженим Д. М. против којег је донесена пресуда 16-VIII-1933 и са Д. М. против које је донесена контумациона пресуда динара 4.000 мен.

главнице са 6% камата од 30 маја 1933 г., 84 50 дин. протестних трошкова, 1/6% мен. провизије те у име парничних трошкова пред првостепеним судом износ од 980 динара. Уједно има да плати Д. К. тужиоцу у име трошкова пред позивним судом износ од 210 динара и пред ревизионим судом износ од 325 динара. Све то у року од 3 дана под претњом принудног извршења.

Разлози: Пресуду позивног суда побија ревизијом тужитељ због повреде материјалног права (§ 597 бр. 4 Грпп.)

Предлаже да се побијана пресуда преиначи и његовом тужбеном тражењу и у погледу тужене К. Д. такође удовољи.

Тужена није дала ревизијски одговор.

Касациони суд испитујући пресуду позивног суда у границама прописа §-а 598 Грпп. нашао је да је ревизија тужитељева основана.

Из стања ствари утрђеног од стране првостепеног суда а прихваћеног и од другостепеног суда, позивни суд је извео погрешан правни закључак, када је заузео правно становиште да на утуженој меници потпис тужене као издатника није ваљан и да према томе за тужену не постоји менична обавеза.

Према становишту позивног суда по §-у 24 Меничног закона менична обавеза настаје једино ако се на самој меници напише потпис. Питање је да ли је у конкретном случају тако поступљено.

Према пресудама нижих судова а и према признању саме тужене, она је писмена.

У §-у 98 меничног закона прописано је да само неписмена лица или лица која не могу писати дају меничну изјаву рукознаком, овџеним од суда или јавног бележника на самој меници или алонжу. Из овога следи, да писмена лица могу давати пуномоћија за примање меничне обавезе по општим прописима, дакле како писмено, тако и усмено, како изречно, тако и прећутно, најзад могу

дати пуномоћије унапред за вршење извесних радњи, а могу накнадним одобрењем тих радњи ове признати за своје.

На спорној меници постоји потпис тужене К. Д. као издатника за који она тврди да је стављен на меницу од стране другог лица т. ј. њеног унука Д. М. прихватника на тој меници, али чији је рад она, кад је дознала, да је њено име стављено на меницу, накнадно одобрила. Ово су утврдили нижи судови по слободном судијском убеђењу оцењујући допринесене доказе.

Имајући у виду ову установљену и неспорену чињеницу, да је тужена, када је дознала да је њен унук ставио њен потпис на спорну меницу поступак овога одобрила, јасно је да је она примила меничну обавезу баш на основу горе изложенога, а по опћим принципима о пуномоћству, јер пуномоћство може да буде дато унапред или пак накнадно, што међутим не мења на обавези властодржаца.

На овај начин испуњен је пропис из §-а 24 Меничног закона, јер је тужена првобитно са туђом руком стављени потпис на спорној меници признала за свој одобравајући поступак онога који је њено име ставио на спорну меницу.

Како је дакле правни пропис да је менични обвезник властан да и накнадно да одобрење за потпис његовога имена на меници по трећем лицу, како је према изложеном тужена накнадно одобрила потпис њенога имена на спорној меници, основана је поменута жалба тужитељева да је призивни суд повредио материјално право када при доношењу побијане пресуде поменуту ратихабицију тужене није узео у обзир, услед чега је ваљало ревизију уважити и решити као у диспозитиву.

Одлука о парничним трошковима зиснива се на §-у 152 и 143 Грп.

Нови Сад, 7 септембра 1938 године.

Накнадним одобрењем се не може подићи на снагу менична изјава, која је од почетка неваљано учињена, већ ни с тога, што се накнадно одобрење у опште не може сматрати потребном формом за меничну тражбину.

270.

Проис из одељ 3 § а 114 Зк. има само то значење, да је земљишнокњижни суд властан да спроведе исправку у своје делокругу, ако заинтересована лица на то пристану. У недосташку споразума не може земљишни суд у своје делокругу решавати о раду првенства, већ се то питање има решити парничним путем.

(Кс. у Н. Саду, Рек. 81-1938.)

Касациони суд рекурс одбија и потврђује закључак Окружног суда.

Равлози: Земљишна књижна власт у П. поднела је 4 дец. 1936 год. службени извештај, да приликом отписа парцела бр. 1674 у површини од 2 јутра и 149 кв. хвати из грунтовнога улошка О. бр. 568 и преноса у гр. уложак исте општине бр. 1710, у корист власника О. Ђ. хипотекарно zaloжно право од своте од 45.000 динара, укњижено у корист В. штедионице под Ц: 3, погрешком није пренесено у гл. уложак 1710 Срески као земљишнокњижни суд, одредио је у смислу §-а 114 Зак. о земљ. књ. рочиште ради саслушања заинтересованих и пошто је установљено, да је пропуст одиста учињен, донео је закључак, којим је погрешку исправио и одредио да се zaloжно право до своте од 45.000 дин. у корист В. штедионице упише и у гр. ул. 1710 и то са рангом испред хипотекарних права која су међувремено у истом Грулошку укњижена. Услед рекурса једнога од заинтересованих и претерираних веровника, Прве тителске штедионице д. д., Окружни је суд у П. закључак земљишнокњижног суда укинуо у делу којим је у корист В. штедионице одређен првенствени ред, те је упутио земљишнокњижни суд да изда даља наређења ради брисања уписа.

Рекурс В. штедионице ваљало је као неоснован одбити. Пропис ст. 3 §-а 114 Закона о земљ. књигама, да се погрешка која се опази тек по извршеном упису може по налогу земљишнокњижног суда исправити, а ако би имала какву правну последицу, да суд мора преслушати учеснике, не значи да је земљишнокњижни суд властан да у своме делокругу врши и такве исправке које могу да иду на штету лица, која су међувремено, поуздајући се у јавне књиге, стекла земљишнокњижна права, а која на такве исправке не пристају. Пропис §-а 114 Закона о земљ. књ. има само то значење, да је земљишнокњижни суд властан да и такву исправку спроведе у своме делокругу, но само, уколико се међу заинтересованим лицима у томе погледу постигне споразум. Ако, међутим, таквога споразума нема, онда земљишнокњижни суд о реду првенства не може решавати у своме делокругу, него се сукоб међу заинтересованима има решити парничним путем, а земљишнокњижни суд је дужан да на земљишнокњижну листу забележи само датум када је захтев ради исправке земљишнокњижној власти приспео.

Нови Сад, 7 маја 1938 године.

271.

Призивни рок почиње тећи првог дана после доставе пресуде. Изузетно код пресуде донесене на основу признања или одрицања (§ 513 Грпп.), а у меничном поступку (§ 546 Грпп.), ако се пресуда објави на рочишту у присуству обеју странака, рок почиње тећи првог дана по објави пресуде (ст. 2 §-а 505 Грпп.)

(Кс. у Новом Саду, Рек. 80-1936.)

Рекурс тужитеља уважава, побијани закључак призивног суда укида, те ствар враћа призивном суду на даљи законски поступак.

Разлози: Против пресуде Среског суда у А. проглашене 14-VI 1935 год. уложио је тужилац 27-VI 1935 год.

призив, овај призив је призивни суд својим закључком бр. Пл. 688/935 од 21 октобра 1935 као закашњен одбацио, јер да је тужитељ имао уложити призив у року од 8 дана, рачунајући овај рок, од дана проглашења пресуде, јер је тужитељ био присутан на расправи на којој је (14-VI. 1935 год.) пресуда донета. Против овог закључка је тужитељ уложио благовремено рекурс, с предлогом да се побијани закључак призивног суда укине, те исти упутити да призив мериторно расправља. — Касациони суд испитујући побијани закључак призивног суда нашао је да је рекурс оправдан, јер по § 558 ст. 2 рок за призив — који је у конкретном случају по § 670 Грпп. 8 дана — почиње за сваку странку, чим јој буде достављен отправак пресуде — изузевши случајеве наведене §§ 546 и 513 Грпп. Како се пак из белешке судије, која се налази на полеђини молбе тужиоца приспеле среском суду 19 новембра 1935 године, види, да је судија тек 20 новембра 1935 године дао налог да се побијана пресуда достави странкама, а конкретан случај не спада међу оне из § 546 и 513 Грпп. — то призив тужиоца, који је предат надлежном среском суду 27-VI-1935 није могао бити одбачен као призив, који није уложен у законском року — па је ваљало из ових разлога побијани закључак укинути.

Нови Сад, 27 новембра 1936 године.

272.

У случају спајања више тужби у заједничку расправу, у погледу правних лекова имају се применити они прописи, који важе за сваки поједини спојени туждени захтев. Према томе, против две једнаке пресуде, ако вредност сваког појединог спојеног тужбеног захтева посебно, не прелази 5000 дин. нема места ревизији.

(Кс. у Н. Саду, Н. Г. 1. 600-1934.)

Ревизију тужених уд. К. Ј. рођ, Г. К. Х. Ш. и К. Х. одбацује по службеној дужности.

Тужитељици не досуђује трошак за одговор на ревизију.

Разлози: У диспозитивном делу означени тужени поднели су ревизију против пресуде позивнога суда којом је потврђена пресуда првога суда у спојеним двома парницама, у којима се првом тужбом тражи 3000 дин. меничне главнице са припатцима, а у другој 5000 динара меничне главнице са припадцима.

Према судској пракси ако први суд по § 251 нгпп. споји више тужби у заједничку расправу и исте реши једном пресудом, то односни тужбени захтеви остају ипак посебна тражења, јер то спајање бива само из практичних разлога, те услед тога спојени правни спорови не губе своју самосталност тако, да се у погледу правних лекова имају применити они прописи, који важе за свако од тих спојених тужбених захтева. Према томе дакле код испитивања допуштености ревизије има се узети у обзир вредност сваког спорног предмета напосе.

Како је међутим позивни суд у конкретном случају, како у погледу меничне парнице због 3000 динара, тако и у погледу друге меничне парнице због 5000 динара, у целости потврдио пресуду првога суда, то с обзиром на истакнуто правно стајалиште, према пропису 3 става §-а 596 нгпп., против пресуде позивнога суда није допуштена ревизија, будући да вредност спорног предмета сваке од упитних парница о којем је одлучио позивни суд без споредних тражбина не прелази 5000 динара, то је из тога разлога ревизију тужених као недопуштену ваљало одбацити по службеној дужности, сходно пропису §-а 601 ал. 1 грпп, пошто је то пропустио учинити првостепени суд.

Нови Сад, 3 моја 1938 године.

VIII-154.

273.

Не може се позивати на забрану скупљања наруџбина, онај, ко је без приговора дужи времена (преко три године) употребљавао вршалицу и вршио делимичну отплату уговорене куповне цене.

(Кс. у Н. Саду, Г. II. 216/а 1934.)

Касациони Суд у Новом Саду ревизиону молбу тужене уважава, побијану пресуду преиначује, тужбу одбија и тужитеље обвезује, да у року од 15 дана под теретом принудног извршења плате солидарно туженој, на руке правозаступника јој трошак парничног поступка и то пред првостепеним судом износ од 650 динара, пред позивним судом износ од 625 динара и пред ревизионим судом износ од 840 динара.

Разлози: Неоснована је жалба обновне тужене, да је позивни суд повредио формални закон када је конкретну обновну парницу решио по одредбама зак. чл. I. из године 1911 уместо по прописима Законика о судском поступку у грађанским парницама од 13 јула 1928 год.

Неоснована је та жалба са разлога, јер је претходна основна парница окончана правоснажним меничним платним налогом пре ступања на снагу новог грађанског парничног поступка, а по прописима зак. чл. I. из год. 1911, те се услед тога, а с обзиром на чл. 40 Уводног закона за нови грађански парнични поступак и обнова те основне парнице има провести по прописима зак. чл. I из г. 1911.

Неоснована је и даља жалба обновне тужене, да је позивни суд повредио формални закон када је установио као чињеницу да су обновни тужитељи малопоседници.

Неоснована је та жалба са разлога, јер та чињеница нити у првостепеном, а нити у позивном поступку међу странкама није била спорна, па је према томе не може тужена тек овде у ревизионој молби оспоравати (§ 535 ст. Грпп.) тим мање, што је и из списима прикључе-

них уверења општине Б., евидентно малопоседничко својство обновних тужитеља.

Жали се напослетку обновна тужена, да је призивни суд погрешним тумачењем § а 4 зак. чл. XXV из године 1900 те наредбе Миистарства трговине бр. 27483-1901 повредио материјални закон када је изрекао да је правни посао купопродаје који је склопљен између тужитеља и тужене 19 септембра 1929 године, односно 17 октобра 1929 године у Б. у погледу трактора и вршалице апсолутно ништаван.

Ова жалба је основана.

Према последњем ставу §-а 4 зак. чл. XXV из год. 1900 „без важности су правни послови склопљени насупрот забрани из §-а 1 зак. чл. XXV из год. 1900 за наручиоца (купца)“, што значи да продавца склопљени уговор веже и да од њега на основу §-а 4 цитираног закона не може одустати. Из тога пак следи да правни посао склопљен насупрот прописа §-а 4 поменутог закона није апсолутно ништаван већ само релативно дакле оборив, рушљив.

Проглашење неважним таковог посла пак не може се тражити у неограниченим роковима и има чињеница на основу којих се према сталној судској пракси може сматрати да је уговорна странка која је овлаштена да тражи побијање таквог правног, посла тај правни посао одобрила односно да се одрекла права на побијање.

Па како је према ненападнутом чињеничном стању у конкретном случају уговор закључен 19 септембра односно 17 октобра 1929 године, дакле скоро четири године пре покретања ове обновне тужбе (16-11 1933 год.); како је, надаље, према том чињеничном стању установљено, да су обновни тужитељи примили трактор и вршалицу и њима се служили преко три године и куповну цену почели исплаћивати плаћањем појединих рата; како су, надаље, обновни тужитељи морали одмах знати, да је уговор закључен са туженом фирмом рушљив и да

га могу побијати и тражити његово проглашење неважним, па то све до ове обновне тужбе нису учинили — то овај суд сматра, да су они својим горе поменути чиницама и поступком упитни уговор одобрили односно, да су се одрекли права на побијање тога уговора, те да га сада више не могу побијати, тим мање, што обновни тужитељи ни не наводе никакав прихватљив разлог зашто упитни правни посао све до ове обновне тужбе нису побијали.

Услед основаности потоње жалбе ваљало је ревизиону молбу тужене уважити и решити као у диспозитиву.

Одлука о парничним трошковима оснива се на §-у 425, 508 и 543 ст. Грпп.

Нови Сад, 24 августа 1938 године.

274.

По ст. 2 §-а 547 Грпп. онда када се у парници, вођеној код средског суда, тужбено тражење ограничи на накнаду парничких трошкова, ствар се има сматрати и даље расправљати као малична — Но, ако је средски суд ипак предмет расправљао по редовном поступку за средске судове и отправак пресуде уручио странкама, онда се рок за предају правног лека има рачунати не од проглашења судске одлуке, него од уручења њеног странци.

(Кс. у Н. Саду, Рек. II. 279-1937.)

Касациони суд закључак Окружног суда укида и упућује га на даљи поступак.

Разлози: Тужилац је у тужби тражио да се тужени осуди да му плати своту од 9410 дин. главнице са прип., коју је своту у току поступка код Средског суда снизио на парничне трошкове. Средски суд је, расправљајући ствар по поступку за средске судове, пресудом обвезао туженика да плати парничне трошкове у износу од 1135 дин. Против пресуде је тужени предао призив (рекурс) у року од 15 дана од уручења пресуде, тражећи да се тужи-

тељ са тужбом одбије и осуди да плати трошкове. Призивни је суд, сматрајући призив рекурсом, одбацио га као одоцњено предатог, налазећи да се поступак спроведен код Среског суда има сматрати маличним (тужилац је тужбу снизио на парничне трошкове,) те да се рок за подношење правног лека има рачунати не од уручења, него од проглашења судске одлуке станкама, које су проглашењу присуствовале.

Жалба туженога да је призивни суд повредио правне прописе основана је. Истина да се поступак код среског суда, ако тужилац снизи тужбу на парничне трошкове, има сматрати маличним (§ 547 ст. 2 Грађ. пп.), али је чињеница да се Срески суд није држао тога законског прописа, него да је предмет расправљао по редовном поступку за среске судове, отправак пресуде странкама уручио, те се, према томе, и рок за предају правног лека има рачунати не од проглашења судске одлуке, него од уручења њенога оправка странкама.

Услед тога је предмет ваљало вратити призивном суду да правни лек узме у разматрање и да о њему мериторно реши.

Нови Сад, 23 септембра 1938.

275.

За решавање питања о издржавању небрачне деце, надлежан је редован суд, а не сирочадски сто; и то, ако отац признаје очинство, суд ће поступати по §§ ма 181-182 Вп. а ако не признаје: по парничном поступку.

(Кс. у Н. Саду, Р. 3-1937.

Касациони суд установљава, да је на територији новосадског Апелационог суда за решење спора за издржавање ванбрачног детета кад очинство није спорно надлежан Срески суд према пропису § 180 182 Вп.

Разлози: Малодобна Ј. С. поднела је код Среског суда у Б. тужбу против Д. П. ради издржавања ванбрачног детета.

Тужени је признао, да је он ванбрачни отац, али је ставио приговор, да за пресуђење овог спора није надлежан редован суд већ Банатски сирочадски сто по прописима ванпарничног поступка.

Срески суд је тај дилаторни приговор уважио. Закључак Среског суда је постао правомаћан.

Списи су уступљени Банатском сирочадском столу, да донесе одлуку о траженом издржавању. Но сирочадски сто се је одлуком од 17-VI-1936 број 9865/1936 прогласио ненадлежним ставши на становиште, да је у тој ствари надлежан суд.

Услед рекурса малодобне молитељице Окружни суд у Б. је горњу одлуку сирочадског стола одобрио.

На то је молитељица поднела претставку, да се донесе одлука у погледу сукоба надлежности између суда и административне власти.

Поводом исте, Касациони суд је донео одлуку као у диспозитиву из следећих разлога:

По чл. 46 уводног закона на нови ван. поступак на подручју Апелационог суда у Новом Саду — данашњи сирочадски столови вршиће послове старатељске власти у досадашњем делокругу, и по досадашњим прописима о њихову уређењу све дотле док се уредбом Министарства Правде њихова надлежност не пренесе на решење судова.

Таква уредба није још изашла.

По § 11 зак. чл. XX из 1877 одлука о издржавању ванбрачне деце није спадала у делокруг сирочад. столова, па с обзиром на чл. 46 цитираног уводног закона не спада ни сада.

Не може се противан закључак извести ни с обзиром на пропис чл. 27 истог закона, у вези са 3 ставом чл. 46 истог закона, јер кад чл. 27 каже, да ће се примењивати наређења ванпарничног поступка (§§ 181 и 182) на старање за ванбрачну децу, док јединствени грађански законик не добије обавезну снагу само утолико, уколико за њих постоји основ у прописима грађ. права, који важе

у појединим подручјима Краљевине, то значи да ће судови као ванпарнични судови поступати и решавати у питањима издржавања ванбрачне деце у оним подручјима, на којима већ и сада важи тако приватно право, по којем је ванбрачни отац обвезан да издржава ванбрачно дете.

Крај горе изложеног смисла чл. 27 и ст. 1 чл. 46 наведеног закона трећи став чл. 46 не значи друго, него, да ће се форма поступка тамо где сирочадски столови могу још поступати, равнати према прописима новог ванпарничног поступка, а у погледу мериторне одлуке, тамо где имају сирочадски столови делокруг, да ће одлучивати по материјалним прописима ванпарничног поступка, ако за такву одлуку има основа и у приватном праву, које још важи на дотичном правном подручју.

Како је изложено, сирочадски столови досада нису имали делокруга за решавање питања о издржавању ванбрачне деце, већ редован суд и то поводом тужбе по парничном поступку без обзира, да ли је ванбрачни отац признао очинство или не.

Како пак садашњи ванпарнични поступак то питање у случају кад отац признаје очинство упућује на решење Среском суду по прописима §§ 181-182 Вп. то ће Срески судови имати по истима и поступати.

Кад отац, не признаје очинство, поступаће надлежан суд као и досада по парничном поступку.

Нови Сад, 10 јуна 1938 године

276.

Спорови ради привременог супружанског издржавања спадају, с обзиром на вредност, у стварну надлежност среског односно окружног суда.

(Кс. у Н. Саду, Н. Г. II. 631-934.)

Касациони суд у Новом Саду, рекурс тужитељице уважава, побијани закључак призивног суда укида и ствар враћа томе суду на даљи законски поступак и доношење нове одлуке.

Разлоси: Окружни као призивни суд у С. својим закључком од 5-V 1934 године укинуо је из службене дужности пресуду и поступак среског суда у С. као ништаван и тужбу ради привременог супружанског издржавања одбацио са разлога: што је нашао, да конкретни спор у смислу § а 47 број 3 Грпп спада у надлежност Окружног суда и то у искључиву надлежност, те да се тај спор у смислу § а 101 од 3 Грпп. ни на основу писменог споразума не би могао изнети пред Срески суд.

Овај закључак Окружног као призивног суда побија тужитељица ревизијом, заправо рекурсом, предлажући: да се тај закључак укине и ствар врати призивном суду решење њеног призива, јер је побијани закључак заснован на погрешној правној оцени ствари.

Рекурс је основан.

Према сталној пракси овог Касационог суда, спорови ради привременог супружанског издржавања спадају с обзиром на вредност у стварну надлежност Среског односно Окружног суда а не без обзира на вредност у искључиву надлежност Окружног суда, како то у побијаном закључку неумесно установљује призивни суд.

Како вредност конкретног спорног предмета прелази 12.000 динара, то би за решавање овога спора с обзиром на вредност (§ 44 од. I т. 1 и § 46 од. I Грпп.) био надлежан Окружни суд у С.

Но како је тужба покренута код среског суда у С. који је сам по себи с обзиром на вредност спора не би био надлежан за решавање истог, али би могао споразумом странака да постане надлежан, јер конкретни спор — како је напред речено — не спада у искључиву надлежност окружног суда да се у смислу § а 101 од. 3 не би могао изнети пред срески суд — то је срески суд у С. постао надлежан за решавање конкретног спора тиме, што се је туженик пред тим судом упустио у усмено расправљање о главној ствари не ставивши благовремено приговор о ненадлежности тога суда (§ 101 од. 4 Грпп.)

Услед изложеног ваљало је побијати закључак укинути и ствар вратити призивном суду на одлуку о призиву тужитељице.

Нови Сад, 1 јуна 1938 године.

277.

Према 2 т. 27 §-а стеч. закона куратор стеч. масе је дужан доказати да је веровник када је примио намиру од презадуженог знао да је овај обуставио своја плаћања. Из факта да је тужени после делим. исплате свога потраживања дужнику даље кредитовао, умесно је призивни суд извео закључак, да веровник, када је примио овом парницом нападнушту наплату, није имао знања да је дужник своја плаћања обуставио, јер није установљена таква околност из које би се могло закључити, да је тужени имао нарочитог разлога да кредитира овом дужнику и ако је знао да је овај инсолвентан.

(Кс. у Новом Саду, Г. 1254-929.)

278.

Министарском наредбом бр. 4420-1918, пропис § 132 извршног закона је претрпео измену у том смислу, што се после ступања на снагу исте наредбе, може извршиково право власништва на некретнину, стечено правним послом међу живима, запленити само у том случају ако је о правном послу истављена исправа у см. Мин. Нар. бр. 4420-1918, што ће суд, надлежан за спровођење оврхе, моћи оврховодитеља овластити, да заплењено право власништва у см. § 132 извршног закона остварује само у том случају, ако је о преносу права власништва на извршеника, истављена исправа. Док је пре ступања на снагу поменути Министарске наредбе било могуће, да оврховодитељ остварује право власништва на некретнину и онда, ако је извршеник то право стекао усменим уговором, у коме случају није било искључено

да оврховодитељ, по овлаштењу суда, а у см. § 132 извршног закона, у име извршеника и уговор потпише. После ступања на снагу Мин. Нар. бр. 4420-1918, остало је оврховодитељу само то право, да на основу правоваљног писменог уговора, сачињеног и потписаног од продавца и извршеника, тражи земљишнокњижњи пропис права власништва на име купца-извршеника.

(Кс. у Новом Саду, Вп. 298-1932.)

279.

Ударац колцем по глави, више пута, указује на намеру на убиство. Дело није учињено на мах, ако је посвање започео сам оптужени.

(Кс. у Новом Саду, Кре. 311-930.)

280.

Када је оптужени у тучи нанео повреде више лицима не постоји идеални, већ материјални стицај.

(Кс. у Новом Саду, Кре. 297-930.)

281.

То дело оптуженога, да је уза све опирање од стране оштећене, ову полно употребио, претставивши се као општ. бележник и претећи јој хапшењем, сачињава силовање (§ 269 Кр. З).

(Кс. у Новом Саду, Кре. 326-1930.)

282.

Кад је за ваљаност уговора по наредби број 4420-1918 потребно писмено, онда је потребно писмено и за пуномоћ за ошужење некретнине, као и за ваљаност накнадног одобрења.

(Кс. у Новом Саду, Г. 474-1930.)

Садржај XVIII. књиге (Бројеви означају број случаја).

Аграрна реформа	137	Делокруг банчиног дирек-	
Адвокатски хонорар	99, 162, 255	тора	123
Акторат	241	Делокруг политичке оп-	
Алиментација	126	штине	70
Апотека	124	Делокруг редовних судова	37
Ауторско право	42	Дилатор. приговор пред	
		призивним судом	183
Берзански суд	119, 156, 215	Директор банке	123
Берива општинских намеш-		Добровољац	165
теника	37, 230, 249	Докази	90, 262, 263
Берива општинских писара	220	Доказивање у вези са § 97	
Берива пољопривредног		Зор.	85
челјадега	179, 228	Долар	172
Бијанко меница	253	Домар	88
Блиски рођаци	70	Допуна пресуде	72
Брачна парница	32, 41, 205, 207,	Друга жена	43
	225, 256	Дугови стечајне масе	56
		Душевна пресија	63
Вавредно ублажавање казне	78	Есконтна листа и доспелост	
Вежба адвокатских канди-		менице	253
дата	166	Ефективна служба	171
Венерична болест	113	Заблуда	76
Веровник и агр. реформа	137	Забрана скупљања наруц-	
Видовдански устав	38	бине	273
Власник и посед	150, 218	Зајам у доларима	172
Вредност зграде	206	Заједничка тековина	151, 152
Вредност дарованих ствари	208	Закуп	97
Вредност са гледишта ре-		Заложно право	59
визије	60	Замерка	197
Главни умешач	241	Зараза брачног друга	113
Груба неблагодарност	6	Застара по З. о радњама	102
Даље доказивање	107	Застара у брачним пар.	221
Два правна лека	105	Застара штете	38
Делегирање суда	96	Заступање заоставштине	31

Заступник деон. друштва	244	Исправка очигледне грешке	254
Званична утаја	77	Исправка одлуке	234
Земљорадн. дуг	131, 132, 239, 261	Исправка погрешног убеле-	
Зла вера код купа	153	жења	193
Знање егзекутора	75	Исправка у земљишној	
Злонамерност	75, 153	књизи	270
Извршење	158	Јавнобележничка дужност	121
Извршење на надграђевину	79	Камата	61
Извршење на вангрунтовно		Кауција за трошкове	148
плодоуживање	186	Колективно бележење	
Извршење по службеној		фирме	123
дужности	224	Конвенционална казна	118
Извршење пресуде бечког		Комасација	233
берзанског суда	192	Комисионар	2
Извршење пресуде обртне		Комунизам	14
власти	129	Крађа	142
Извршење против члана		Кривични суд и цивилна	
јавног др.	120	одговорност	18
Извршење ради обезбе-		Кућа је недељива	257
ђења	26, 125	Ликвидациони одбор	122
Извршење ради обезбе-		Лице овлаштено за предлог	106
ђења против наредбодавца	120	Малолетника уговор	218
Извршни закон и нар.		Материјална правоснажност	49
4420/18	278	Материјални стицај	280
Издавање покр. ствари	40	Менична ствар	190, 219
Издржавање брачне деце		Менична тужба	190
	115, 126, 223	Менични приговор	211, 248
Издржавање ванбрачне		Место улагања рекурса	235
деце	55, 84, 252, 275	Надлежност за издрж.	
Издржавање жене	157, 169, 182	деце	275
Издржавање жене и деце		Нагађање у току поступка	68
од стране деде и бабе	169	Накнада штете од железн.	51
Издржавање пристојно	188	Намера на усмрћење	44, 279
Издржавање родитеља	1, 201	Нападање брака (§ 55)	74
Излучна тужба		Нападање даровног уговора	204
	122, 128, 155, 191	Нападање тестаментa	7, 268
Измакла корист	71, 218	Напад оца на дете	15
Израчунавање нужног		Напитост	109
дела	65, 70, 204		
Имовина од гране	34		
Искључен рекурс	284		
Исплата земљорад. дуга (2%)	131		

Наредба 4420/918	139, 163, 278	Оставински терет и стечено имање	114
Наследна парница	66	Остваривање измакле добити	71
Недостатак заступства	67	Оспоравање брачног рођења	127, 146
Неморални основ	101	Отказ пуномоћи	13
Неморални уговор	150	Отказ стана	237
Несавесност купа	103	Отклањање штете	111
Нестанак писм. уговора	139	Откуп	170
Нетачан закључак	100	Отштета	170
Ниже помоћно особље	265	Отштета за губитак ока	247
Нови докази	175	Отштета због смрти	213
Нужна одбрана	15	Отштета по §§ 352 - 3	
Нужни део	4, 43, 53, 65, 195, 204	Трг. закона	176
Обнова	35, 36, 86, 111, 112, 231	Паковање робе	73
Обнова против платног налога	111	Парнична зависност	41
Оброчно плаћање	149	Парнични трошак	47, 259
Обустављање извршења	130	Пасивно држање није одобрење	10
Ограничење удов. права	144	Патријаршески прирез	200
Одговорност залагаонице	64	Паушализирање плате	250
Одговорност за купљено семе	11, 12	Пијанство и расипништво	39
Одговорност за пљачку	216	Платежни налог	33, 145
Одговорност жељезнице за робу	51, 246	Пнодоуживање	70
Одговорност јемца	136	Повишење издржавања	126, 251
Одговорност оца за сина	267	Повлачење тужбе код рев. суда	30
Одређење убележења по страномј власти	212	Побијање заплене ради пореза	75
Одрицање од наследства	4, 202	Побијање исплате по стеч. зак.	277
Одрицање од заједничке тековине	81, 98, 143	Побијање правих дела	57, 58
Олакшица	23, 93, 94	Побијање скупшт. закључка	160
Оправдање ревизије	44, 104	Позивање на образложење	
Општински намештеник	37, 135, 220	I. ст. пресуде	262
Осигурање живота	154	Покушај убиства	147
Осигурање привременог издржавања	243	Понављање доказивања	262, 263
Осигурање радника	52	Поновна дражба	209
Основна пресуда	16	Понуда	47
Оставинска расправа	121	Понуда нагоде у току поступка	68
Оставински иметак	81		

Порез	5, 75	Пропуст зем. књижне канцеларије	171
Порицање није отежица	281	Пропуштање оброч. плаћања	149
Поседна имовина	264	Протутужба	47
Посед власника	29	" у брач. парници	222
Поступак пред другом власти	92, 198	Проширење заложног права	59
Почетак рока за правни лек	271	Проширење тужбе	8
Правни лек	78	" у брач. парници	199
Правник лек поштом	269	Пунолетност женске	45
Правни лек у Вп.	229	Пунолетство	83
Правни лек управитеља масе	217	Пуномоћ	13, 19, 24, 67, 138
Правни лек у обновљеној парници	231	Пуномоћ за отуђење некр.	282
Право на откуп	170	Разрешење уговора	25
Предбележба права залога	23	Ревизија	80, 218
Прековремени рад	174, 250	Ревизија у брачно имовној парници	240
Пренос тргов. радње	194	Ревизија у спојеним парн.	272
Преслушање сведока	236	Ревизија против образлож.	9
Пресумција	242	Регресно право осигурача	134
Престанак турске власти	229	Реегзекуција	27
Претпоставка	201	Рекурс	235
Прив издржавање	243, 276	Рекурс у земљ. књ. ствари	168
Приговори менични	82	Рекурсни рок у изврш. ств.	3
Приговор преурањености	187	Рехабилитација	173
Приговор против актората	241	Решавање повученог пр. лека	177
Призив пре уручења пре-суде	62	Речна пловидба	214
Придржавање права на берива	245, 265	Робе паковање	73
Примање мен. обавезе преко пуномоћника	19	Рок за правни лек	48
Примање материј права	131	Руковање имовином узаконеног детета	258
Примена §-а 40 Грпп. у брачн. парници	133	Румунске власти и зем. књ.	212
Принадлежности општ. намештеника	37, 230, 249	Самостални обрт и пунолет.	83
Проглашење за пунолетног	46	Саслушање странака	262
Продаја робе на опасност купца	2	Сведоци	69, 87
Продужено крив. дело	120	Синовање	281
Промена тужбе	16	Спојење парнице	272
		Скупљање наруџбина	273
		Смртовница као доказ	54
		Снижење закупнине	97

Снижење тужбе на парн. трошак	274	Тумачење тестаментa	266
Солидарност	87	Убиство	147
Сравњивање потписа	282	Уговор о осигур. живота	154
Стављање под старатељство	39	Уговор општ. без одобрења	89
Стављање на расположење	184	Удовичко право	144
Стављање у течај лажног новца	20	Узакоњено дете	258
Стварни дужник	196	Укидање заједнице	116, 180, 241, 259, 260
Стечај над апотеком	124	Укидање извршења	141
Стечено имање	114	Укњижба порезе	5
Стицање наследства	54	Уписи у земљ. књ.	221
Стицање права својине	232	Урачунавање	69
Сукоб надлежности	91	Усмена утаначења	164
Супротност са списима	28	Усмени тестаменат	146
Суспензија и Зак. о штамп. 21		Упостављење пређ стања	189
Текући рачун	161	Утаја званична	77
Тестаменат	8	Утицај смрти на брачну парн.	32
Тешка телесна повреда	17	Уток искључен	241
Трговачка превара	100	Цесија	110
Трговачки обичај	176	Школовање ћерке	133
Трошак у зем. књ. ствари	167	Штета	80
Трошкови крив. поступка	53	Штета осигур. друштва	238
Трошкови лечења и погреб. 53		Члан Управног одбора	87
Тужба због ништавости	10		
Тумачење чл. 69 прав. о јб.	95		
Тумачење § 122 Стеч. зак.	140		

Шк. б. еп / зчт

ЗБИРКА

грађанско-правних начелних одлука

IV НАСЛЕДНО ПРАВО

(Наставак).

252.

Ако је на тестаменту потврђено, да је тестаменат протумачен на тестаторовом језику, ово тумачење замењује прочитање прописано у § у 6 зак чл. XVI: 1876 (Н. О. 8-XI-1910 број 2620-910).

253.

Ознака места и времена грађења тестаментa, захтев је за ваљаност писменог приватног тестаментa; недостатак тога, тестаменат чини неваљаним. (Н. О. 6-XI-1894 бр. 6814-93).

254.

У случају §-а 8 зак. чл. XVI: 1876 сведок мора тестаменат снабдети печатом у време потписа. (Н. О. 14-XII-1888 бр. 3516).

255.

§ 8 зак. чл. XVI: 1876 прописује као захтев за ваљаност, да се тестаменат који се састоји из више табака има сашити и да се два краја јемственика имају учврстити течатом тестаторовим и у колико је потребна употреба сведока, печатом бар једног сведока. Тестаменат на коме недостаје овај формални захтев, нема вредности ни онда ако је искључена измена табака тестаментa. (Н. О. 1846-907):

256.

Одредба из § а 10 зак. чл. XVI: 1876 односи се не само на преписивача тестаментa, него и на онога, који је тестаменат конципирао, зготовио и који је његов духовни ауктор. (Н. О. 8-XI-1887 број 3812.)

257.

Одредба из §-а 21 зак. чл. XVI: 1876 не односи се на следе, ови дакле могу градити приватни тестаменат. (Н. О. 15-IX-1904 број 1930).